

югъ. Подиръ отчаянни усилия, Сюлейману най-сетнѣ са удаде да снабди Никшичъ съ провиантъ и да са промъкне на нѣколко мили вжтрѣ въ Чернагора; но движението му изъ-отзадъ било отрѣзано и турцитѣ щжтъ-нещжтъ трѣбало да са дигътъ презъ Зета на съединение съ Али-Саибъ-паша. Презъ цѣли деветъ денье кипѣлъ распаленъ и упоренъ бой на всѣка стѣпка; по нѣкога въ едно денонощие Сюлейманъ едва-едвамъ извървѣвълъ 4 — 5 верети, — но най-подиръ той успѣлъ да са промъкне къмъ Спужъ, отъ какъ загубилъ повече отъ 15 хиляди души. Презъ това време Али Саибъ паша са опиталъ нѣколко пжти да иде на срѣщж Сюлейману, но билъ разбитъ два пжти отъ Божо Петровича на 4 и 5 юния, така що билъ принуденъ да се удалечи въ стѣнитѣ на Подгорица.

Но на сѣверъ дѣто бѣше нападнжлъ Сюлейманъ-паша положението бѣше твърдѣ критическо за Чернагора. Сюлейманъ вървѣлъ изъ най-добрия пжтъ въ всички Чернагора и то едвамъ не погинжлъ совършено; заловилъ са ожесточенъ бой който траялъ 7 денье като поченжли отъ 14 юния. Този бой е билъ бой на хиляда противъ единъ. Той напомнюва полумитическитѣ боеви не Термопили и Маратонъ. Долината на р. Зета била покрита и напълнена съ турски тѣла. Най подиръ при Мерачь Сюлейманъ претърпѣлъ голѣмо поражение, билъ съвсемъ изгоненъ изъ Чернагора и — Чернагора могла да тържествува.

Но отличающий са всегда по своето буйство и упорство турския паша не са отказалъ отъ намѣрението си да завоевае Чернагора. Той переформиралъ своитѣ войски и са приготвялъ пакъ да са вмъкне съ нея, но въ това време получилъ заповѣдъ да побърза на защита на Балкана, защото часть отъ руската армия вече преминажла презъ Дунава.